

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 303/08-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. G., Belgicko, zastúpenej advokátom JUDr. J. G., N., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. OPn 7603/06 a jej uznesením z 13. marca 2007, upovedomením Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne sp. zn. Vn 72/07 z 11. júna 2007 o odložení podnetu, ako aj oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vojenskej súčasti sp. zn. Hn 91/07 z 5. októbra 2007 o odložení podnetu a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. J. G. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2007 doručená sťažnosť Ing. J. G. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 dohovoru postupom Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „vojenská obvodová prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. OPn 7603/06 a jej uznesením z 13. marca 2007, upovedomením Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „vyššia vojenská prokuratúra“) sp. zn. Vn 72/07 z 11. júna 2007 o odložení podnetu, ako aj oznámením o odložení podnetu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vojenskej súčasti (ďalej len „hlavná vojenská prokuratúra“) sp. zn. Hn 91/07 z 5. októbra 2007.

V úvode sťažnosti sťažovateľka uviedla, že 23. septembra 2002 došlo k hromadnej dopravnej nehode, pri ktorej zahynuli dve osoby a sťažovateľka utrpela ťažké ublíženie na zdraví. Dňa 1. októbra 2002 vydala dozorová prokurátorka Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „dozorová prokurátorka“) písomný pokyn vyšetrovateľovi Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra (ďalej len „vyšetrovateľ“) na vznesenie obvinenia proti sťažovateľke za trestný čin ublíženia na zdraví z nedbanlivosti. Vyšetrovateľ na základe tohto pokynu vzniesol 2. októbra 2002 uznesením sp. zn. ČVS: OUV-1028/30-NR-2002 SŠ vznesol obvinenie proti sťažovateľke. Podľa sťažovateľky od začiatku skúmania príčin dopravnej nehody z 23. septembra 2002 existovali nezvratné dôkazy vylučujúce zavinenie nehody sťažovateľkou. Pokyn vydala dozorová prokurátorka len z dôvodu potreby zamedziť vycestovaniu sťažovateľky do cudziny a nezákonne blokovat' jej možnosť slobodne sa pohybovať, čo výslovne v pokyne aj uviedla. Trestné stíhanie sťažovateľky trvalo bez stanovenia konkrétneho zavineného konania pri dopravnej nehode až do 15. októbra 2005, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Levice sp. zn. ČVS: OUJP-849/20-LV-2002 z 27. septembra 2005, ktorým bolo trestné stíhanie sťažovateľky zastavené.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že 31. júla 2007 podala Úradu špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky podnet na preskúmanie nezákonného postupu viacerých prokurátorov,

vyšetrovateľov, ako aj súdneho znalca. Dňa 20. septembra 2006 „uznesením vyšetrovateľa PZ sp. zn. PPZ-67/BPK-Z-2006 bolo začaté trestné stíhanie za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ c/ ods. 2 písm. c/ Tr. zák.“ na tom skutkovom základe, že dosiaľ nezistený prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra pri výkone svojej právomoci v rámci prokurátorského dozoru vo veci dopravnej nehody v čase od 23. septembra 2002 do 10. decembra 2002 vydal 1. októbra 2002 nezákonný pokyn, ktorým vyšetrovateľovi uložil vzniesť obvinenie sťažovateľke pre trestný čin ublíženia na zdraví z nedbanlivosti, a to bez existencie konkrétnych skutočností a dôkazov, pričom sa ním mala docieľiť potreba zamedzenia vycestovania sťažovateľky do zahraničia

Predmetný podnet bol v časti týkajúcej sa jedného z vyšetrovateľov odstúpený Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčný odbor Západ, Bratislava, ktorý uznesením sp. zn. ČVS: UIS-185/IOZ-SV-2006 z 31. októbra 2006 podnet sťažovateľky v tejto časti odmietol, „nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa §-u 197 ods. 2 Trestného poriadku“.

V uvedenom uznesení sa ďalej uvádza, že „na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa... je potrebné, aby páchatel' konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech konaniami v ňom uvedenými. Úmysel spôsobiť inému škodu a zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech ako možný motív a ako zložka subjektívnej stránky, ktorá iniciuje konanie páchatel'a smeruje ku každému neoprávnenému zvýhodneniu materiálnej alebo imateriálnej povahy, na ktoré by páchatel' alebo iná osoba nemala právo.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní vyšetrovateľa PZ absentuje práve takýto úmysel spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, nakoľko škoda v ponímaní tohto zákonného ustanovenia nevznikla.

Vzhľadom k zisteným skutočnostiam je zrejmé, že podanie obsahuje skutočnosti, ktoré vylučujú, že bol trestný čin spáchaný.“

„Vzhľadom na zjavne nezákonné vedené konanie s cieľom napomôcť evidentnému páchatel'ovi trestného činu“ podala sťažovateľka proti uvedenému uzneseniu 9. novembra

2006 sťažnosť vojenskej obvodovej prokuratúre. Dňa 13. marca 2007 prokurátor vojenskej obvodovej prokuratúry uznesením sp. zn. OPn 7603/06 jej zamietol sťažnosť, pretože nie je dôvodná, čo odôvodnil najmä tým, že sa „nepodarilo preukázať, že by vyšetrovateľ konal vyslovene v úmysle škodiť obvinenej“.

Z dôvodu „zjavne nízkej kvality použitých argumentov“ podala sťažovateľka 29. apríla 2007 podnet vyššej vojenskej prokuratúre na preskúmanie uvedeného uznesenia vojenskej obvodovej prokuratúry, v ktorom opätovne argumentovala, že sa „v doterajšom konaní príslušné orgány nevysporiadali a nezaoberali základnou otázkou týkajúcou sa zneužívania právomoci verejného činiteľa v súvislosti s protizákonným postupom podozrivého Š. pri obstarávaní telekomunikačných údajov“.

Ďalej sťažovateľka uviedla:

„Dňa 11. 6. 2007 pod sp. zn. Vn 72/07-8 prokurátor Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne ma upovedomil, že v dovedajšom postupe orgánov také porušenie zákona, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia, preto podnet odložil.“

Dňa 13. 7. 2007 s vyššie uvádzaných dôvodov som opakovaným podnetom o preskúmanie rozhodnutí a postupu prokurátorov požiadala Hlavného vojenského prokurátora SR.

Oznámením zo dňa 5. 10. 2007 sp. zn. Hn 91/07-8, ktoré mi bolo prostredníctvom splnomocnenca doručené dňa 11. 10. 2007 (dňom doručenia rozhodnutia, ktorým štátny orgán – prokuratúra konštatuje, že nezistil porušenie zákona už niet d'álšej možnosti na dosiahnutie zmeny ako táto ústavná sťažnosť) mi bolo oznámené, že všetky prechádzajúce rozhodnutia a postupy nižších orgánov v predmetnej veci sú zákonné, a podnet ako nedôvodný sa odkladá!“

Sťažovateľka k sťažnosti pripojila aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tz 9/2006 z 20. júna 2006, ktorým bolo rozhodnuté, že vo veci došlo k porušeniu zákona v jej neprospech. Podľa záverov najvyššieho súdu dozorová prokurátorka nezákonným písomným pokynom z 1. októbra 2002 uložila

vyšetrovateľovi vzniesť voči sťažovateľke obvinenie, pričom skutočným dôvodom tohto kroku bola požadovaná potreba zamedziť možnosti vycestovania sťažovateľky do zahraničia. Hoci vyšetrovateľ uznesenie o vznesení obvinenia vydal, neobsahovalo skutkové okolnosti viažuce sa k zavineniu sťažovateľky. Toto uznesenie, ktoré nebolo založené na existencii konkrétnych skutočností predpokladaných Trestným poriadkom, ale na dozorovou prokurátorkou požadovanej potrebe zamedziť vycestovaniu sťažovateľky, bolo nezákonné. Proti uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá sa však v spise nenachádza a nebolo o nej nikdy rozhodnuté. Z uvedeného rozsudku taktiež vyplýva, že vyšetrovateľ nedoručil právnenému zástupcovi sťažovateľky uznesenie o vznesení obvinenia a ani mu neumožnil zúčastniť sa výsluchu obvinenej uskutočneného 9. októbra 2002, čím podľa najvyššieho súdu „mal sťažovateľ porušiť u obvinenej ústavné ako i Dohovorom garantované právo na obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces v otázke dvojinstančnosti trestného konania“. Vyšetrovateľ ďalej formou dožiadania na mobilného operátora požiadal o vydanie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti z telefónneho čísla sťažovateľky, pričom tieto údaje boli získané protiprávne. Najvyšší súd taktiež skonštatoval, že nešlo o porušenie zákona takým spôsobom, ktoré by malo vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sťažovateľky.

S poukazom na uvedené, sťažovateľka žiada vydať tento nález:

1. Prokuratúra Slovenskej republiky postupom Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Opn 7603/06, tým, že prokurátor uznesením zo dňa 13. 3. 2007 zamietol sťažnosť sťažovateľky zo dňa 9. 11. 2006 podanú proti uzneseniu policajta Úradu inšpekčnej služby PZ Bratislava sp. zn. UIS-185/IOZ-SV-2006 z 31. 10. 2006, a následným konaním prokurátora Vyššej vojenskej prokuratúry v Trenčíne, ktorý pod zn. Vn 72/07-8 dňa 11. 6. 2007 odložil môj podnet, a odložením môjho podnetu Hlavným vojenským prokurátorom v Bratislave v konaní zn. Hn 91/07-8 zo dňa 5. 10. 2007, ktorý mi bol doručený dňa 11. 10. 2007, keďže nezabezpečila účinné úradné vyšetrenie, nevznesenie obvinenia konkrétnemu páchatel'ovi, zámerné nevykonávanie úkonov podľa Trestného poriadku zameraných na dokazovanie podľa § 119 Tr. por. príslušnými orgánmi polície, umožnenie odmietnutie podnetu z 28. 9. 2006 policajným orgánom, opakované preskúmavanie podnetov so závermi o ich nedôvodnosti bez zisťovania podstatnej

skutočnosti a tak vo vedomom neumožnení prístupu na konanie pred nezávislým a nestranným súdom na vyslovenie nevinu alebo vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči kpt. Mgr. S. Š. za trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ c/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 napriek tomu, že ako vyšetrovateľ PZ v trestnej veci vedenej pod sp. zn. OUV-1028/30-NR-2002 SŠ na Okresnom úrade vyšetrovania PZ v Nitre dňa 31. 9. 2002 bez súhlasu zákonného sudcu pre prípravné konanie a bez návrhu prokurátora v rozpore s ust. § 88 ods. 1, 2 Tr. por. si písomne vyžiadal vydanie údajov o mojich uskutočnených telekomunikačných činnostiach v Orange Slovensko a. s. a takto získaný nezákonný dôkaz bol v trestnom konaní vedenom políciou SR proti Ing. J. G. za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zák. použitý v rámci vypracovaného znaleckého posudku Ing. I. J. ako príčina dopravnej nehody z 23. 9. 2002, ktorá mala vzniknúť v dôsledku môjho telefonovania počas jazdy a tým vytvorenia situácie, ktorá vyústila do dopravnej zrážky štyroch vozidiel s následkom usmrtenia dvoch osôb a môjmu spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví

porušila základné práva Ing. J. G. podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 22 ods. 1, 2 ústavy v spojení s čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave zn. Opn 7603/06 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie, prikazuje sa mu, aby zrušil uznesenie policajta UIS 185/IOZ-SV-2006 zo dňa 31. 10. 2006 a vydal vo veci písomný pokyn na začatie trestného stíhania a vnesenie obvinenia konkrétnej osobe podľa § 206 ods. 1 Tr. por. a po skončení vyšetrovania podal obžalobu podľa § 234 ods. 1 Tr. por.“

Napokon požaduje priznanie finančného zadostučinenia v sume 1 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie označeného článku ústavy a svojich práv podľa ústavy a dohovoru postupom vojenskej obvodovej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. OPn 7603/06 a jej uznesením z 13. marca 2007 a postupom vyššej vojenskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Vn 72/07 a jej upovedomením o odložení podnetu z 11. júna 2007, odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Podľa § 38 ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vyššia vojenská prokuratúra má postavenie krajskej prokuratúry a vojenská obvodná prokuratúra má postavenie okresnej prokuratúry.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že na preskúmanie zákonnosti napadnutého postupu a uznesenia vojenskej obvodovej prokuratúry bola v súlade s § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre príslušná vyššia vojenská prokuratúra a na preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu vyššou vojenskou prokuratúrou v konaní vedenom pod sp. zn. Vn 72/07 bola podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre príslušná hlavná vojenská prokuratúra, ktorá konala na podklade opakovaného podnetu. Je teda nepochybné, že pred právomocou ústavného súdu tu stále existoval orgán verejnej moci, ktorý bol podľa zákona príslušný preskúmať postup uvedených orgánov prokuratúry.

Pri prerokovaní tejto sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity konania o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv alebo slobôd sťažovateľky, v dôsledku ktorého je o nich ústavný súd oprávnený konať len vtedy, keď sťažovateľ nemá k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy pred iným orgánom štátu. Ústavný súd už predtým rozhodol, že nemá právomoc konať o návrhu fyzickej osoby na vyslovenie porušenia jej základných práv, ak im poskytuje ochranu právny poriadok použitím opravného alebo iného právneho prostriedku pred iným orgánom verejnej moci (obdobne napr. I. ÚS 1/97, II. ÚS 250/03, III. ÚS 51/07). Zistené skutočnosti viedli ústavný

súd k záveru, že sťažnosť v tejto časti treba odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Zvyšnú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie označeného článku ústavy a svojich práv podľa ústavy a dohovoru oznámením hlavnej vojenskej prokuratúry sp. zn. Hn 91/07 z 5. októbra 2007, ústavný súd odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka tvrdí, že porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky, spočíva v tom, že „prokuratúra... nezabezpečila účinné vyšetrenie, nevznesenie obvinenia konkrétnemu páchatel'ovi, zámerné nevykonávanie úkonov podľa Trestného poriadku zameraných na dokazovanie... umožnenie odmietnutie podnetu z 28. 9. 2006 policajným orgánom, opakované preskúmvanie podnetov so závermi o ich nedôvodnosti bez zisťovania podstatnej skutočnosti a tak vo vedomom neumožnení prístupu na konanie pred nezávislým a nestranným súdom na vyslovenie neviny alebo vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči kpt. Mgr. S. Š. za trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa“.

Z čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva na orgánoch činných v trestnom konaní (obdobne napr. III. ÚS 58/00, III. ÚS 45/0, III. ÚS 284/07).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 42/00, I. ÚS 158/05, III. ÚS 284/07). Aj keď podľa § 2 ods. 3 Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené zákonné podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo preverení niektorých skutočností trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov). Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania.

Z čl. 46 ods. 1 ústavy v rámci práva na inú právnu ochranu sťažovateľke vyplýva aj právo na trestnoprávnu ochranu. Jeho obsahom je oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní jej trestným oznámením, resp. inými podaniami náležite zaoberali. Porušiť toto právo by mohli napr. vtedy, keby podania sťažovateľky ignorovali alebo im nevenovali pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam. Keďže orgány činné v trestnom konaní venovali podaniam sťažovateľky primeranú pozornosť, nezasiahli negatívne do podstaty jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a nezmarili jeho zmysel.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06) vyplýva, že nikto nemá právny nárok a ani ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Posúdenie podnetu je vo výlučnej právomoci prokurátora (I. ÚS 98/97, II. ÚS 55/98). Sťažovateľ ako osoba, ktorá podala podnet a opakovaný podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho podaniami generálna prokuratúra riadne zaoberala. Z oprávnenia prokurátora na vykonanie opatrenia však nemožno vyvodit' právo na výsledok vybavenia podnetu, ktorý by zodpovedal predstave sťažovateľa (II. ÚS 168/03, III. ÚS 62/04, IV. ÚS 230/07).

V oznámení hlavnej vojenskej prokuratúry sp. zn. Hn 91/07 z 5. októbra 2007 sa okrem iného uvádza: „na základe *Vášho podania z 13. júla 2007... som opätovne preskúmal*

postup a rozhodnutia prokurátora vojenskej obvodovej prokuratúry... ako aj rozhodnutie prokurátora Vyššej vojenskej prokuratúry... a zistil som že tieto rozhodnutia sú zákonné.

Vaša námietka, že rozsudkom Najvyššieho súdu vo veci Vašej mandantky je založená dôvodnosť trestného stíhania proti vyšetrovateľovi v tejto veci, je neopodstatnená a nevyplýva to ani z rozsiahleho odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu. Najvyšší súd síce poukázal na viaceré pochybenia vyšetrovateľa, ale súčasne neopomenul zdôrazniť pokyny dozorujúcej prokurátorky, ktorými bol vyšetrovateľ viazaný. Preto v nijakom smere nemožno vyvodzovať úmysel vyšetrovateľa poškodiť Vašej mandantke vznesením obvinenia. Koniec koncov takémuto záveru nasvedčuje aj zastavujúce uznesenie vo veci jej trestného stíhania, hoci ako to Najvyšší súd poznamenal, mohlo ísť o priaznivejší dôvod pre ňu. S prihliadnutím k týmto skutočnostiam sa v plnej miere stotožňujem najmä s podrobným odôvodneným uznesenia prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave ako aj s dôvodmi odloženia Vášho prvého podnetu prokurátorom Vyššej vojenskej prokuratúry Trenčín. Z týchto dôvodov som bol nútený aj Váš opakovaný podnet ako nedôvodný zamietnuť. Len dodávam, že ak by sa každé pochybenie orgánu činného v trestnom konaní, či súdu malo trestne stíhať, opravné prostriedky v trestnom procese by nemali zmysel a stíhali by sme ďaleko väčší počet policajtov, prokurátorov a sudcov, než je skutočný počet páchatel'ov trestných činov.“

Ústavný súd konštatuje, že hlavná vojenská prokuratúra pri vybavovaní opakovaného podnetu sťažovateľky postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre. Je nepochybné, že sa jej podnetom zaoberala, pričom svoj názor na nastolený problém zaujala v oznámení sp. zn. Hn 91/07 z 5. októbra 2007. To, že po posúdení všetkých okolností prípadu dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila od očakávaní a predstáv sťažovateľky, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

3. V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy (na ochranu osobných údajov) a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru (na ochranu súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie), pretože absencia

porušenia ústavnoprávných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti orgánu verejnej moci za porušenie práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (obdobne napr. IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/0, III. ÚS 284/07).

Ústavný súd sa stotožnil s konštatáciou uvedenou v uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 233/07 z 22. novembra 2007, ktorá sa týka tej istej sťažovateľky v skutkovo podobnej veci, že v rámci vyšetrovania trestného oznámenia bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, ktorého výsledky boli dostatočným spôsobom vyhodnotené a bol z nich vyvodený právny záver, že k spáchaniu trestného činu nedošlo. Tieto závery sa nejavia ani ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neopodstatnené. Preto nie je potrebné, aby ústavný súd do nich zasiahol.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V danom prípade však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd ďalej pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže orgán verejnej moci porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postupy v príslušnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04).

Skutočnosť, že sťažovateľka nebola v okolnostiach danej veci úspešná, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu - 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu - 1989). Preto

napadnuté konanie nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením jej práva mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že tento článok má charakter ústavného princípu, ktorý sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 118/08). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 2 ods. 2 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Keďže v posudzovanom prípade to tak nie je, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V závere ústavný súd poznamenáva, že v odôvodnení sťažnosti sťažovateľka cituje viaceré články ústavy (napr. čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1) a dohovoru (čl. 3) a konštatuje aj ich porušenie. Vzhľadom na to, že ústavný súd je podľa čl. 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (do ktorého sa uvedené nepremietlo) a sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, považoval to iba za súčasť argumentácie sťažovateľky (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).-

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky (zrušenie uznesenie prokurátora

vojenskej obvodovej prokuratúry, priznanie finančného zadosťučinenia, náhrada trov právneho zastúpenia)

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2008